

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

1959 · 50 · 2009

Traducerea și permisiunea de republicare au fost oferite sub autoritatea Direcției Generale Agent Guvernamental, Ministerul Justiției al Republicii Moldova (justice.gov.md). Permișiunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

The present text and the authorisation to republish were granted under the authority of the Governmental Agent's General Department from the Ministry of Justice of the Republic of Moldova (justice.gov.md). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

La traduction et l'autorisation de republier ont été accordées sous l'autorité de la Direction générale de l'Agent gouvernemental du Ministère de la Justice de la République de Moldova (justice.gov.md). L'autorisation de republier cette traduction a été accordée dans le seul but de son inclusion dans la base de données HUDOC de la Cour.

SECȚIA A PATRA

CAUZA IPTEH S.A. ȘI ALȚII c. MOLDOVEI

(Cererea nr. 35367/08)

HOTĂRÎRE

(cu privire la fondul cauzei)

STRASBOURG

24 noiembrie 2009

DEFINITIVĂ

la 24 februarie 2010

potrivit articolului 44 § 2 (b) din Convenție

Poate fi obiectul revizuirii editoriale, inclusiv în ce privește traducerea.

În cauza Ipteh S.A. și alții c. Moldovei,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a Patra), statuînd în cameră compusă din:

Nicolas Bratza, *Președinte*,

Lech Garlicki,

Giovanni Bonello,

Ljiljana Mijović,

David Thór Björgvinsson,

Ledi Bianku,

Mihai Poalelungi, *judcători*,

și Fatoș Aracı, *Grefier Adjunct al Secției*,

Deliberînd în secret la 3 noiembrie 2009,

Pronunță prezenta hotărîre, adoptată în aceeași zi:

PROCEDURA

1. Cauza a fost inițiată printr-o cerere (nr. 35367/08) contra Republicii Moldova, depusă la 25 iulie 2008, adresată Curții în conformitate cu Articolul 34 din Convenția privind Apărarea Drepturilor și Libertăților Fundamentale („Convenție”) din partea Ipteh S.A. – o companie înregistrată în Moldova, Worldway Limited – o companie înregistrată în Regatul Unit al Marii Britanii, Kapital Invest SA – o companie înregistrată în România și Ion Rusu – un cetățean al României.

2. Reclamanții au fost reprezentați de J. Hanganu, avocat cu practică în Chișinău. Guvernul Republicii Moldova („Guvernul”) a fost reprezentat de Agentul său, dl V. Grosu.

3. Reclamanții au pretins, în particular, precum că au fost victimele unui proces civil inechitabil și au suferit urmare a privării arbitrare de proprietate.

4. La 09 octombrie 2008, Președintele Secțiunii a Patra a decis să comunice cererea Guvernului. În aceeași zi Guvernele României și ale Regatului Unit al Marii Britanii au fost informați despre dreptul de a interveni în proceduri, în conformitate cu prevederile Articolului 36 § 1 din Convenție și Regulii 44 § 1(b) din Regulamentul Curții, dar acestea din urmă nu a comunicat despre intenția sa de a beneficia de acest drept. S-a decis examinarea în fond a cererii odată cu admisibilitatea acesteia (articolul 29 § 3 din Convenție). De asemenea s-a decis, în baza prevederilor Regulii 54 § 2 (c) din Regulamentul Curții, de acorda prioritate la examinarea cazului potrivit regulii 41 din Regulamentul menționat.

ÎN FAPT

I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI

5. Primul reclamant, Ipteh S.A., este o companie înregistrată în Moldova. Ceilalți reclamanți sunt Worldway Limited („a doua companie reclamantă”) – companie înregistrată în Regatul Unit al Marii Britanii și deținătoare a 35,29% din acțiunile primei companii reclamante; Kapital Invest S.A. („a treia companie reclamantă”) – companie înregistrată în România și deținătoare a 49,63% din acțiunile primei companii reclamante; și Ion Rusu („al patrulea reclamant”) – un cetățean român, născut în 1962, locuitor al orașului Iași și deținător a 11,72% din acțiunile primei companii reclamante.

6. La sfârșitul anilor 1990, Ipteh S.A. și o companie terță, I., erau proprietarii unei clădiri cu șase etaje, situată pe bulevardul principal din Chișinău. Ambele companii erau în proprietatea statului și unice active pe care le dețineau erau diverse cote-părți ale clădirii.

7. În 1999 statul a decis să privatizeze companiile și a vândut acțiunile acestora unei companii private U.

8. În 2000 și 2001 noul proprietar al companiei a transferat toate cotele-părți a clădirii primei companii reclamante.

9. Tot în 2000 fostul director al primei companii reclamante a contestat în instanță privatizarea respectivă. Oricum, acțiunea lui fost respinsă printr-o hotărîre definitivă a Curții de Apel Economice a Republicii Moldova din 11 iulie 2000, instanța constatînd că privatizarea a fost legală în toate privințele.

10. În iulie 2001 al patrulea reclamant a cumpărat 141,77 din acțiuni a primei companii.

11. În august 2001 a doua companie reclamantă a cumpărat restul din acțiuni a primei companii reclamante.

12. În august 2006 prima companie reclamantă a emis 510,000 de noi acțiuni și le-a vândut celei de-a treia companii reclamante.

13. La o dată nespecificată în 2002, Prim-ministru a solicitat Procuraturii Generale să efectueze un control al legalității privatizării. La 17 februarie 2002, Procurorul General a informat Prim-ministru că a verificat legalitatea privatizării și că a găsit-o „în strictă conformitate cu legislația în vigoare”. De asemenea, Procurorul General a informat Prim-ministru că legalitatea privatizării a fost verificată exhaustiv în cadrul procesului care s-a încheiat cu hotărîrea definitivă din 11 iulie 2000.

14. La o dată nespecificată în 2003, Președintele Republicii Moldova a solicitat Procuraturii Generale să examineze posibilitatea contestării privatizării din 1999. Într-o scrisoare din 26 iunie 2003, Procurorul General a informat Președintele V. Voronin că tranzacția a fost legală și precum că nu sunt temeiuri pentru contestare. Mai mult, Procurorul General a indicat

că după intrarea în vigoare a noului Cod de Procedură Civilă din 12 iunie 2003 a devenit imposibilă înaintarea unui recurs asupra hotărîrii definitive din 11 iulie 2000.

15. La 19 aprilie 2007 Procurorul General a inițiat un proces în numele statului în care aceasta a contestat legalitatea privatizării din 1999 a primei companii reclamante și a companiei I. din motivul că două Hotărîri a Guvernului cu privire la vânzarea acțiunilor deținute de stat au fost încălcate. În particular Procurorul și-a susținut precum că prețul achitat de compania U. a fost mai mic decît acel indicat în Hotărîri și precum că prețul final oferit pentru acțiuni de asemenea a fost foarte mic. Procurorul s-a referit la articolul 50 din Codul Civil ca bază legală a acțiunii (vezi mai jos § 16). Ca rezultat al pretensei privatizări ilegale, Procuratura a cerut anularea tuturor tranzacțiilor ulterioare și a emisiilor de acțiuni în rezultatul căreia compania a treia și a patra au devenit acționarii primei companii.

16. Reclamanții nu au recunoscut acțiunea și au pledat, *inter alia*, că aceasta s-a prescris și este contrară principiului securității raporturilor juridice. Reclamanții au menționat că textul articolului 86 al vechiului Cod Civil, care exonerează procurorul de la considerarea termenului de prescripție de trei ani cînd se înaintează o acțiune în interesul statului, era contrar cu Articolul 6 din Convenție prin referire la cazul *Dacia SRL v. Moldova* (nr. 3052/04, din 18 martie 2008). Reclamanții, de asemenea, au menționat că legalitatea privatizării a fost confirmată prin hotărîrea definitivă din 11 iulie 2000 cu valoare de *res judicata* și precum că dînșii sunt *bona fide* cumpărători care au fost discriminați comparativ cu alte companii care au obținut proprietatea de stat în condiții similare și a căror privatizare nu a fost contestată de stat. La fel reclamanții au recuzat judecătorul care a prezidat ședința din cauza pretensei lipse de imparțialitate și au susținut că în cadrul procedurilor anterioare care s-au încheiat cu hotărîrea din 11 iulie 2000, același judecător, de asemenea, a fost recuzat din aceleași motive. Cu toate acestea recuzarea a fost respinsă.

17. La 10 iunie 2008 Curtea de Apel Economică a pronunțat hotărîrea în favoarea Procuraturii Generale în absența celui de al treilea și al patrulea din reclamanți, care nu au fost citați. Instanța de judecată a respins obiecțiile reclamanților cu privire la existența hotărîrii definitive din 11 iulie 2000. Instanța nu a contestat susținerile reclamanților precum că procedurile din 2000 au avut același obiect de examinare, dar oricum instanța a respins obiecțiile respective pe motivul că hotărîrea nominalizată a fost adoptată în cadrul unei proceduri în care Procuratura Generală nu a fost implicată. De asemenea, instanța a respins obiecțiile reclamanților cu privire la regimul termenului de prescripție susținînd că în conformitate cu articolul 86 din Codul Civil în vigoare, acțiunea Procuraturii în interesul statului este imprescriptibilă.

18. Reclamanții au formulat un recurs în baza acelorași argumente care au fost aduse în fața primei instanțe. De asemenea, reclamanții s-au mai

plîns de faptul că nu toți din reclamanți au luat parte la proceduri și precum că judecătorul a fost imparțial.

19. La 28 august 2008 Curtea Supremă de Justiție examinat în ședință recursul reclamanților. În cadrul ședinței reclamanții au recuzat judecătorul N.M. din completul de judecată și și-au exprimat dubiile asupra modului în care Președintele Curții Supreme, judecătorul I.M., a numit completul de judecată. În aceeași zi, Curtea Supremă de Justiție a respins recursul și a menținut hotărîrea primei instanțe.

20. Curtea Supremă s-a referit la prevederile vechiului Cod Civil întru a respinge obiecția reclamanților despre statutul lor de cumpărători de bună credință. În particular, Instanța Supremă a motivat că, potrivit vechiului Cod Civil, proprietatea obținută ilegal de la stat poate fi redobîndită indiferent de faptul dacă a fost obținut de un *bona fide* cumpărător. Oricum, cînd a fost examinat aspectul cu privire la termenul de prescripție, Curtea Supremă de Justiție a căzut de acord cu obiecțiile reclamanților în ceea ce privește articolul 86 a Codului Civil (vezi mai sus § 16). Cu toate acestea Curtea Supremă a precizat pentru prima dată că procurorul a înaintat acțiunea după intrarea în vigoare a noului Cod Civil și normele privind termenul de prescripție cuprinse în acest Cod sunt aplicabile. Curtea Supremă de Justiție și-a exprimat opinia că acțiunea Procurorului a pretins declararea nulității absolute a privatizării și care, conform prevederilor articolului 217 a noului Cod Civil, nu poate fi limitată în timp. La fel Curtea Supremă de Justiție a respins obiecțiile cu privire la existența examinării aceleași acțiuni și cu privire la același obiect după cum s-a procedat în prima instanță, și la fel, a respins obiecția cu privire la neparticiparea în proces a unor reclamanți.

21. La 30 octombrie 2008 Guvernul a decis să privatizeze repetat edificiul și la 5 noiembrie 2008 a fost numită o licitație în acest sens. Aparent, urmare a licitației edificiul în litigiu nu fost vîndut, iar Curtea nu a fost informată cu privire la derularea ulterioară a evenimentelor.

22. Aparent, din circumstanțele cazului după cum acestea au fost prezentate de părți, reclamanții nu li s-a restituit contra-valoarea investițiilor inițiale.

II. DREPTUL ȘI PRACTICA NAȚIONALĂ RELEVANTĂ

23. Prevederile relevante a Codului Civil în vigoare la momentul privatizării stipulează:

“Articolul 50. Nulitatea convenției, care nu corespunde prevederilor legii

Este nulă convenția care nu corespunde prevederilor legii....

În cazul unei convenții nule fiecare parte este obligată să restituie celeilalte părți tot ce a primit în baza convenției...

Articolul 74. Termenele generale ale prescripției

Termenul general pentru apărarea printr-o acțiune a drepturilor încălcate ale unei persoane (prescripția) este de trei ani, iar în litigiile dintre organizațiile de stat, colhozuri și alte organizații cooperatiste și celelalte organizații obștești - de un an.

Articolul 78. Obligatorietatea aplicării prescripției

Instanța judecătorească competentă ... prescripția independent de cererea părților.

Articolul 83. Efectele împlinirii termenului de prescripție

Împlinirea termenului de prescripție înainte de intentarea acțiunii constituie un temei pentru respingerea acțiunii.

Dacă instanța judecătorească competentă ... constată, că este întemeiat motivul, pentru care termenul de prescripție a fost depășit, dreptul încălcat va fi apărut.

Articolul 86. Cererile cărora nu li se aplică prescripția

Prescripția nu se aplică:

...

2) cererilor organizațiilor de stat privitoare la restituirea bunurilor de stat, care se află în posesiunea nelegitimă a ... celorlalte organizații obștești sau a catășenilor;

24. Normele relevante a Codului Civil în vigoare după 12 iunie 2003, prevede:

Articolul 6. Acțiunea în timp a legii civile

(1) Legea civilă nu are caracter retroactiv. Ea nu modifică și nici nu suprimă condițiile de constituire a unei situații juridice constituite anterior, nici condițiile de stingere a unei situații juridice stinse anterior. De asemenea, legea nouă nu modifică și nu desființează efectele deja produse ale unei situații juridice stinse sau în curs de realizare.

Articolul 217. Nulitatea absolută a actului juridic

(1) Nulitatea absolută a actului juridic poate fi invocată de orice persoană care are un interes născut și actual. Instanța de judecată o invocă din oficiu.

...

(3) Acțiunea în constatare a nulității absolute este imprescriptibilă.

25. Într-o Decizie din 20 Aprilie 2005 (cauza nr. 2ra-563/05) a respins pretențiile unui reclamant bazate pe prevederile noului Cod Civil pe motiv că circumstanțele cazului se referă la o perioadă pînă la intrare în vigoare a noului Cod Civil și, prin urmare prevederile vechiului Cod Civil sunt inaplicabile.

ÎN DREPT

26. Reclamanții s-au plîns asupra încheitării procedurilor, contrar Articolului 6 § 1 din Convenție, care prevede:

“1. Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil,...într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță ..., care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil...”

27. Reclamanții s-au plîns, de asemenea, că drepturile lor garantate de Articolul 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție a fost încălcat în rezultatul procesului. Articolul 1 a Protocolului 1 a Convenției stipulează:

Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decît pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții, sau a amenzilor.”

I. ADMISIBILITATEA PLÎNGERILOR

28. Curtea consideră că plîngerile reclamanților ridică întrebări de fapt și de drept care sînt suficient de serioase încît aprecierea lor depinde de examinarea fondului, și alte temeuri pentru declararea acestora drept inadmisibile nu s-au stabilit. Prin urmare, Curtea declară aceste capete de cerere admisibile. În conformitate cu decizia sa de aplicare a Articolului 29 § 3 din Convenție (a se vedea mai sus § 4), Curtea va proceda direct la examinarea fondului acestor plîngeri.

II. PRETINSA VIOLARE A ARTICOLULUI 6 DIN CONVENȚIE

29. Reclamanții au susținut că procesul nu a fost echitabil, deoarece instanțele naționale nu au aplicat normele cu privire la termenul de prescripție în conformitate cu prevederile vechiului Cod Civil. În consecință, Procurorul General i s-a oferit posibilitatea cu succes să conteste privatizarea după aproape opt ani de zile, cu încălcarea principiului enunțat în articolul 6 din noul Cod Civil (a se vedea mai sus § 24). Mai mult decît atît, reclamanții au afirmat că practica Curții Supreme de Justiție este contradictorie în ceea ce privește interpretarea și aplicarea normelor cu privire la termenul de prescripție.

30. Potrivit reclamanților, principiul securității juridice a fost, de asemenea, încălcat de instanțele naționale, deoarece acestea nu au luat în considerație faptul că o contestare similară a legalității privatizării a fost deja respinsă printr-o hotărîre definitivă din 11 iulie 2000. În final, reclamanții au susținut că procesul nu a fost echitabil deoarece nu toți

reclamanții au avut posibilitatea să participe la proceduri și să-și apere drepturile, precum și deoarece judecătorii care au examinat cauza nu au fost independenți și imparțiali.

31. Guvernul a pledat că, în conformitate cu articolul 217 § 1 din noul Cod Civil, nulitatea absolută a unui act poate fi invocată de orice persoană, acțiunea fiind imprescriptibilă. Conform opiniei Guvernului, nulitatea absolută a privatizării a fost o premisă esențială pentru admisibilitatea acțiunii Procurorului General, iar admiterea acestor acțiuni după expirarea termenului general de prescripție nu a încălcat principiul echității garantat de Articolul 6 din Convenție. Guvernul a respins afirmația reclamanților referitoare la lipsa independenței și imparțialității judecătorilor implicați în proceduri și la faptul că instanțele ar fi trebuit să atragă atenția asupra hotărîrii din 11 iulie 2000.

32. Curtea face trimitere la jurisprudența sa anterioară, în care a stabilit că respectarea cerințelor de admisibilitate pentru efectuarea actelor procedurale este un aspect important al dreptului la un proces echitabil. Rolul termenelor de prescripție este de o importanță majoră, atunci cînd este interpretat în contextul Preambulului la Convenție care, în partea sa pertinentă, declară principiul supremației legii ca element al patrimoniului comun al Înalțelor Părți Contractante (a se vedea *Dacia SRL v. Moldova*, no. 3052/04, § 75, 18 martie 2008).

33. Curtea reiterează nu este sarcina Curții de a se substitui instanțelor naționale în interpretarea legislației naționale. Soluționarea problemelor de interpretare revine, în primul rînd, autorităților naționale, în special instanțelor judecătorești. Aceste considerațiuni în particular sunt valabile în cazul interpretării de instanțe a regulilor de procedură, cum ar fi nomele cu privire la termenul de prescripție prevăzute pentru înaintarea acțiunilor în instanță. Rolul Curții este limitat la stabilirea dacă efectele unei asemenea interpretări sunt compatibile cu prevederile Convenției în general și cu principiul securității juridice garantat de Articolul 6, în special (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Platakou v. Greece*, no. 38460/97, § 37, ECHR 2001-I).

34. În prezenta cauză, Curtea notează că termenul de prescripție pentru contestarea privatizării din 1999, prevăzut de Codul Civil în vigoare în perioada respectivă, a expirat în 2002. Acest fapt a fost confirmat indirect de Curtea Supremă de Justiție, care a acceptat obiecțiile reclamantului privind aplicabilitatea Articolului 86 din vechiul Cod Civil (a se vedea mai sus § 20). Totuși, Curtea Supremă a preferat să nu respingă acțiunea Procurorului General în conformitate cu prevederile vechiului Cod Civil, însă să aplice prevederile noului Cod Civil, care a intrat în vigoare în 2003, adică la aproximativ un an după expirarea termenului de prescripție.

35. Curtea nu contestă competența Statului de a adopta legi noi, care să reglementeze termenele de prescripție pentru procedura civilă. Totuși, aceasta nu înseamnă, așa după cum o susține Guvernul, că aplicarea acestor noi reguli ar fi compatibilă cu Convenția într-un mod care ar modifica

situații juridice devenite definitive datorită aplicării termenului de prescripție înaintea adoptării acestei legislații. A admite contrariul înseamnă a recunoaște că un Stat este liber să ignore un termen de prescripție și să conteste o situație juridică definitivă doar prin folosirea competenței sale de a adopta legi noi după expirarea termenului de prescripție respectiv. Curtea notează că concluzia de mai sus pare a fi conformă Articolului 6 din noul Cod Civil, care stipulează că noul Cod nu are caracter retroactiv și „nu modifică și nici nu suprimă condițiile de constituire a unei situații juridice constituite anterior, nici condițiile de stingere a unei situații juridice stinse anterior”.

36. În contextul celor sus-menționate și luînd în considerație, în special, recunoașterea din partea Curții Supreme de Justiție a faptului că nu au existat motive convingătoare, precum cele prevăzute în articolul 86 din vechiul Cod Civil, pentru înlocuirea termenului de prescripție de trei ani, Curtea consideră că a avut loc o încălcare a articolului 6 § 1 din Convenție, rezultată în admiterea, cu încălcarea principiului securității juridice, a acțiunii Procurorului General privind anularea privatizării. În circumstanțele date, Curtea nu consideră necesară examinarea adițională a faptului dacă alte aspecte ale procedurii au corespuns prevederii respective sau nu.

III. PRETINSA VIOLARE A ARTICOLULUI 1 DIN PROTOCOLUL NR. 1 LA CONVENȚIE

37. Reclamantii s-au plîns că hotărîrile judecătorești prin care acțiunea Procurorului General în vederea anulării privatizării a fost admisă a avut ca rezultat imixtiunea în dreptul lor la exercitarea neîngrădită a dreptului de proprietate, garantat de Articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție. Guvernul a contestat afirmația reclamantului și a susținut că privatizarea din 1999 s-a efectuat cu încălcarea gravă a legislației și, în consecință, nu a avut loc încălcarea Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.

38. Curtea consideră că reclamantii au deținut un “bun” în sensul Articolului 1 din Protocolul Nr. 1. Curtea a constatat în § 36 *supra* că admiterea acțiunii Procurorului General după expirarea termenului general de prescripție și în lipsa motivelor convingătoare, a fost incompatibilă cu principiul securității raporturilor juridice. În asemenea circumstanțe, Curtea nu poate constata decît că admiterea acțiunii Procurorului General a constituit o ingerință nejustificată în dreptul de proprietate al reclamantilor, deoarece nu a fost respectat just echilibru și reclamantii au fost nevoiți să poarte în mod continuu o povară excesivă (a se vedea *mutatis mutandis*, *Brumărescu v. Romania* [GC], no. 28342/95, §§ 75-80, ECHR 1999-VII). Cum a fost și în *Dacia SRL* (citată *supra*), instanțele naționale nu au prezentat nici o justificare pentru asemenea imixtiune. Rezultă că a avut loc o încălcare a Articolului 1 din Protocolul Nr. 1 la Convenție.

IV. APLICAREA ARTICOLULUI 41 DIN CONVENȚIE

39. Articolul 41 din Convenție prevede:

“Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a Protocolelor sale și dacă dreptul intern al Înaltei Părți Contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

40. Reclamanții au afirmat că, deoarece dînșii au întâmpinat dificultăți în obținerea documentelor necesare, nu au reușit să prezente nicio observație cu privire la satisfacție echitabilă. Respectiv, aceștia au solicitat Curții să rezerve soluționarea aspectului cu privire la satisfacția echitabilă.

41. Curtea consideră că aspectul cu privire la aplicarea Articolului 41 nu este finalizat întru adoptarea unei soluții în privința tuturor reclamanților. Acest aspect urmează a fi rezervat în modul corespunzător, și o nouă procedură urmează să fie fixată, ținând seama de posibilitatea unei înțelegeri la care pot ajunge Guvernul Moldovei și reclamantele.

DIN ACESTE MOTIVE, CURTEA ÎN UNANIMITATE

1. *Declară* cererea admisibilă;
2. *Hotărăște* că a avut loc încălcarea Articolului 6 § 1 din Convenție prin prisma nerespectării principiului securității raporturilor juridice;
3. *Hotărăște* că nu este necesară examinarea altor capete de plîngeri sub aspectul Articolului 6 din Convenție;
4. *Hotărăște* că a avut loc încălcarea Articolului 1 din Protocolul Nr. 1 la Convenție;
5. *Hotărăște* că aspectul cu privire la aplicarea Articolului 41 din Convenție nu este finalizat întru adoptarea unei soluții și respectiv:
 - (a) rezervă acest aspect;
 - (b) *invită* Guvernul și reclamanții să prezinte, în decursul a trei luni, observațiile sale scrise asupra acestui aspect și, în special, să informeze Curtea despre orice înțelegere la care pot ajunge părțile;
 - (c) *rezervă* procedura ulterioară și *deleagă* competențele în favoarea Președintelui Camerei de a o stabili în cazul în care este aceasta va fi necesară.

Întocmită în limba engleză și notificată în scris la 24 noiembrie 2009 potrivit Regulii 77 §§ 2 și 3 din Regulamentul Curții.

Fatoş Aracı
Grefier Adjunct

Nicolas Bratza
Preşedinte